

Igehirdetés, 2020. június 28.
Máté 16,13-23

Az alap

Fohász: *Leborulva imádunk, Úr Jézus Krisztus, ezen a mai napon is, azért, hogy velünk vagy és kijelented magad nekünk. Nem egy kellemes órát kínálsz, hanem magadat, Lényed igazi megismerését. És azért is vesszük kézbe most az ígét, mert szomjazunk Rád. Nélküled kiszáradt, élettelen az életünk. Mert igazi élet csak ott van, ahol Te jelen vagy. Nélküled, Urunk, semmit sem érünk. De köszönjük, hogy az ige által megszólítasz, és így átélhetjük szavad erejét. Azért szólsz, hogy általa felragyogjon előttünk az új élet és a változás lehetősége. Mert az igaz változást Te viszed végbe. Urunk, mi mindig külső változásokra várunk. Azt szeretnénk, ha béke és biztonság venne körül, ha stabil lenne az anyagi helyzetünk. Arra várunk, hogy megjavuljon az egészségünk, de ezeknél többet akarsz adni, Magadat. És ha Te életünk részévé válsz, Benned és Általad megkapunk mindent az Atyától, amire szükségünk van. Vonj most magadhoz minket, add, hogy szívünkkel figyeljünk Rád, hadd lássuk a Te szent voltodat, és késztesd minket leborulásra. Vedd ki a gögöt, az önelégültséget a szívünkéből, és láttasd meg bűneinket és Rád való szorultságunkat. Mert igazán akkor hívunk segítségül, ha látjuk, hogy segítségre van szükségünk. Amíg úgy véljük, mi magunk is elboldogulunk, de hogy keresünk. És, Urunk, most már értjük az életünk nehéz helyzeteit is, ezek által akarod megértetni velünk, hogy ha egyedül haladunk, annak mindig romlás lesz az eredménye. De a csődhelyzetben megállsz mellettünk, és azt mondd, jöjj és kövess engem. Ha e szó megérint, és felállunk és elindulunk Utánad, akkor már kifelé tartunk a mélységből. Te életre vezetsz minket. Ráállítod lábainkat az igazi útra, a keskenyre, amely életre vezet. Mert Te életet ajándékozol nekünk, igazi, gazdag életet. Ennek az életnek minden kincse Benned van elrejtve, és Általad hozzáférhető. Nyisd meg, Urunk, előttünk országod kincsházát, és tedd szabaddá szívünket. Könyörülj, hogy engedjük el kacatjainkat, hogy megragadhassunk Téged. Mert amíg tele a kezünk szeméttel, addig mást nem tudunk megfogni. Uram, Érted elengedjük azt, amit eddig értéknek gondoltunk, és Téged választunk.*

Köszönjük, hogy amikor ezt megtesszük, boldogság költözik a szívünkbe. Megszabadulunk félelmeinktől, mert aki a Tiéd, annak a szívében nincs már hely a félelem számára. Semmitől nem félünk, betegségtől, járványtól, öregségtől. Mert Te mindezekben diadalt adsz nekünk.

Mindezt köszönjük, és dicsőítünk Téged!

Ámen!

Már a tizenhatodik fejezetben járunk Máté evangéliumának olvasása közben. És annyi mindent hallottunk és láttunk. Csodálatos dolgok mentek végbe Jézus által, nagyszerű és Isten országát feltáró tanításokat hallottunk. De mire jutottunk velük? Mert azt határozottan kimondhatjuk, hogy Jézus ezekkel nem szórakoztatni akart. Mint ahogy az istentisztelet sem kellemes időtöltés, szórakoztató alkalom. Hát akkor miről van szó? Azért szól az ige, hogy általa Jézus megismertesse magát. Életkérdés Őt megismerni, mégpedig annak ismerni, Akinek mondja magát, és nem annak, akinek a hagyományok mondják és mutatják. Ő nem az, aki a középkori festményekről, templomok faláról néz le ránk. Azért tanít és cselekszik, hogy mindezek által megváltoztassa, Istennek tetszővé alakítsa az életünket. Azonban ezt nem akarátunk ellenére teszi, hanem a mi tudatos döntésünk által. Nekem kell kimondani, akarom, hogy kézbe vegye az életemet, és mássá tegye.

Mire jutottunk mindazzal, amit eddig olvastunk? Az elmúlt vasárnap szembesültünk az Úr természetfölötti hatalmával. Egy szempillantás alatt lenyugodtak az addig háborgó elemek. Akkor azt olvastuk, a hajóban lévők leborultak Előtte, és megvallották: Bizony, Isten vagy Te! Ez egy emelkedett pillanat, a csodás megmenekülés után nem is következhet más, mint vallomás és dicsőítés. Mert ez az igazi dicsőítés, ami személyes tapasztalatból fakad. A lényem mélyéből vallom Istennek Jézust, és dicsérem szent nevét. Nincs zene, nincsenek ritmusok, de van Jézus, az Ő Lényének kisugárzása.

Azonban Jézus azt szeretné tudni, amikor kikerülnek a természetfölötti történések hatása alól, hogyan is gondolják? Ha valaki megkérdezi őket Jézusról, vajon mit fognak mondani? Ez izgalmas, mit mondunk mi Róla? Ha megkérdezik, kicsoda Ő, kinek tartjuk, mit mondunk? Megpróbáljuk előrángatni a konfirmációkor tanultakat, és ha ez nem megy, akkor zavartan elhárítjuk? Esetleg ki is mondjuk: én nem tudom? Jézus tudni akarja, hol tartunk, egyáltalán tartunk-e valahol, vagy egy helyben állunk? Mert ha megnézzük az életünket, fel tudjuk sorolni az elmúlt évek változásait. Megmondjuk, miben gyarapodtunk, hogyan változott a családunk, de hitben is változtunk-e? A sok meghallgatott igehirdetés mit végzett el bennünk? A tanítványok Jézust képviselik, ezért tudniuk kell, kicsoda Ő. Hogyan beszélünk Róla, és ajánljuk másnak, ha mi se ismerjük? Megismerni az igéből és a Vele való kapcsolat alapján lehet. Elmondom, mit végzett el az életemben. Megvallom, ilyen ember voltam, amíg nem ismertem Őt, és aztán az életem pedig már arról beszél, milyenné lettem, mióta befogadtam az életembe, és eltörölte bűneimet. Az életünk beszél hovatartozásunkról. Feltárja azt, ami a szívünkben van. Az életvitelünk mutatja meg, kihez tartozunk. Aki Jézushoz tartozik, annak már a bűn nem lesz megszokott, az már nem azt teszi, amit a többség. Aki Jézusé, az már megválogatja a filmeket, az internetes oldalakat, azt már inkább Jézus, az ige és a Neki való szolgálat vonzza. Aki Jézusé, annak Ő nem múlt, hanem a jelen és a jövő.

Lehet az, hogy látják és hallják az emberek Jézust, és mégsem ismerik fel, hogy kicsoda Ő. Igen, lehetséges. A tanítványokhoz intézett kérdés és az erre adott válasz ezt támasztja alá: Keresztelő Jánosnak, Illésnek, Jeremiásnak, valamelyik prófétának. És ezzel megvallják, Jézus a múlt, csak egy régi próféta. De vajon a tanítványok is így gondolkodnak? És te hogyan? Mit mondasz Jézusról, kinek tartod? Mert Ő most minket kérdez, téged és engem. Amikor véleményt formálunk, a másoktól hallottakat ismétljük, vagy azt mondjuk el, amire mi magunk jutottunk?

Jézus megszondázza tanítványait, és minket is. Mit mondotok? Ez nekünk is szól. Ennyi ideje velem vagytok, mire jutottatok el? Mire jutottunk el? Gondolkodunk az igén? Keressük, hogy mit is mond nekünk Jézusról, keressük magát Istent? Van válaszuk Jézus kérdésére? Péter kiment a többiekkel, és azonnal válaszol. És ez mégsem elhamarkodott, hebehurgya felelet, hanem személyes meggyőződés. Péter nem azt mondja, amit az emberektől hallott, hanem ő valóban használta a fülét, és hallott, illetve a szemét, és látott is. Jézus tettei alapján felismerte, hogy Ő az élő Isten Fia. Úgy látom, hogy ez a hitvallás az Úr Jézus tengeren való járása után fogalmazódott meg benne. Ezen az éjjelen Péter életveszélybe került, mert Jézus szavára rálépett a vízre, és elkezdett járni rajta, ám amikor a szelekre figyelt, süllyedni kezdett. Halálos veszélybe került, és akkor ő felkiáltott: „Uram, ments meg! Jézus pedig azonnal kinyújtotta kezét, megragadta őt”, és kimentette a vízből (Mt 14,30-31). A megmentést átélt ember bizonyágtétele ez, amit most mond: Te vagy a Krisztus! Nem lehet más az, aki őt ebből a halálos veszedelemből kimentette. Ő már nem tudott tenni semmit, de Jézus kinyújtotta a kezét, és a vihar ellenére is kiemelte a vízből. A megmentés azt jelenti, én nem tudok tenni magamért semmit, de segítségül hívom Jézust. Ő megment, de nem a tetteimért, érde-meimért, hanem kegyelemből. És aki ezt a kegyelmet megtapasztalta, és aki előtt az is felragyog, hogy mindez Jézusnak az életébe került, csak hálát tud adni. A megmentett ember örömmel mondja el másoknak, hogy Jézus a Megmentő.

Jézus az élő Isten Fia, Péternek Isten élő személy, és Jézusban az Ő Fiát ismerte fel. Mert a tettei erről vallanak. Amit Jézus cselekszik, azt csak Isten képes megtenni, így Jézus nem lehet más, mint Isten. Jézusban az élő Isten, az Ószövetség Istene cselekszik. Az az Isten, Aki megteremtette a világot, aki elhívta Izráelt, majd kettéválasztotta a Vörös-tengert, a pusztában vezette népét és gondját

viselte. Az az Isten lett emberré Jézusban, és cselekedett, azért, hogy megszabadítson a bűn hatalmából. Jézus minden tette Isten országa hatalmát mutatta be. Azért cselekedett, hogy ezt meglátva Hozzá forduljunk, és önként kövessük Őt. Akinek az életét Jézus rendbe teszi, az örömmel követi és él Isten országában. Aki a több ezer embert egy kevés eledelből jóllakatta, az tud rólunk gondoskodni. Jézust megismerve elmúlik a megélhetés miatti félelem, és felszabadulunk egy új, Istent dicsőítő, bizonyágtevő életformára.

Péter bizonyágtételére boldogmondással válaszol az Úr. Boldog vagy, Simon, Jóna fia. Simon volt, de most már Péter, vagyis új ember lesz, hit által. Boldog, mert Krisztusnak, Isten Fiának ismerete meg Jézust. A boldogság a Vele való élő kapcsolatból fakad. Mert Jézus az igazi élet és boldogság forrása. Aki Istenhez tartozik, az boldog ember. És ezt nem Péter mondja magáról, hanem Jézus állapítja meg róla. Ha ő mondaná, talán azt fogalmazná meg, boldog vagyok, mert jó halász vagyok, szép családom van, járok zsinagógába. Jézus szerint a boldogság alapja az Istennel való kapcsolat, és Péter vallomása ezt bizonyítja. Kapcsolatban van Istennel, és Ő kijelenti a Fiút neki. Isten feltárta Péter előtt Jézus titkát, meglátta, hogy Aki előtte áll, több, mint ember. Feltárult-e már előttem ez a titok? Aki ezt felismeri, az boldog. Mert tudja, kihez tartozik. Annak az élete nem siklik ki, vagy ha már félrecsúszott, tudja, hogy van, aki segítsen rajta. Mert a Krisztus nem országokat, társadalmakat alakít át, hanem emberi szíveket. Az Ő munkája bennünk megy végbe. Azért jött, hogy a betegeket, a bűnösöket meggyógyítsa, és helyreállítsa Istennel való kapcsolatukat. Mindazt, amit sátán lerombol, azt Jézus újjá akarja tenni az életünkben.

Az Atya kijelentése által Simonból válik Péterré az apostol. A megvallott hite, annak a tartalma köszikla. Olyan köszikla, ami szilárdan megtartja, amit ráépítenek. Az életünk kösziklása, alapja Isten szava, az a kijelentés, hogy Jézus a Krisztus. Olyan alap ez, amire ráállva stabilitást kap a hívó ember. Olyan stabilitást, ami erős és szilárd fenyegetés közepette. Sokan adták az életüket azért, mert megvallották, hogy Jézus az Úr Krisztus. „Kyrios Christos”, Úr Krisztus, sokan vérükkel pecsételték ezt meg.

Erre a vallomásra épül fel az Egyház. Kifejezi, hogy az Úr Krisztus az alap, a köszikla, és erre építünk rá. Pál azt írja: Jézus Krisztus az alap, az, amit Ő tett értünk. Odaadta az életét a kereszten, és ezért az áldozatért bocsáttatnak meg a bűneink. Azonban az alapra építeni kell. Mit építünk? Élő köveket, mert az egyház nem kövekből, hanem élő kövekből, azaz megtért emberekből épül. Olyan emberek ezek a kövek, akik meglátták, mit tett értük Jézus, és hálából Neki szentelik az életüket. Inentől kezdve hagyják, hogy Ő formálja őket. Aki szereti Jézust, annak Ő mindennél fontosabb. Az Iránta való szeretetből tesszük, amit mond. Így van ez emberi kapcsolatainkban is, akit szeretünk, annak a kedvéért meg tesszük, amit kér. Sőt, gyakran amit szeretünk, ami a szórakozásunkra van, azért is le tudunk mondani dolgokról. Aki Jézust azért szereti, mert tudja, mit köszönhet Neki, és mit kapott Tőle, az kész mindent Neki adni. Olyan csodálatos, hogy örömmel követhetem Őt. Nem kényszer ez, hanem örömteli kapcsolat az Úr Jézussal, és általa az Atyával. Aki így szeretett, hogy kifizette helyettem a tartozást, azzal jó lenni.

Nagyszerű ígéretet is kap Péter, a kösziklán épült egyházon még a pokol kapui sem vesznek diadalmat. Az Egyház, a Krisztusra mint kösziklára alapozott Egyház, legyőzhetetlen. Győztes közösséghez tartozunk. Az ördög soha nem tudja eltiporni, megszüntetni. Egyház lesz, Jézus Krisztus visszajöveteléig. Ez nem azt jelenti, hogy helyi gyülekezetek nem szűnhetnek meg, sátán keményen dolgozik ezért, de az Egyház megmarad. A Feltámadott Úr által Efézusba küldött levélben olvassuk, ha nem tér vissza a gyülekezet az elhagyott első szeretethez, az Úr eljön és kimozdítja gyertyatartóját. Tehát mi magunk okozhatjuk a helyi gyülekezet vesztét, de az egyház akkor is megmarad. Élünk úgy, hogy meglátszódjon, győztesek vagyunk, mert a győztes Úrhoz tartozunk. Győzünk-e a mindennapokban a gonosz munkája felett? Menjünk előre Jézus ígéreteibe kapaszkodva. Ne engedjük magunkat az igétől, az Úr Jézus akaratától eltéríteni.

Miért nem engedi Jézus, hogy elmondják azt, ami Péter előtt feltárult? Mert ne azért fogadják el az emberek Jézust Krisztusnak, mert valaki ezt kéri tőlük, hanem személyes meggyőződés alapján. Ez azt jelenti, hogy aki keresi Istent, mert igazán meg akarja Őt ismerni, annak Ő kijelenti magát. A

hitünk lényege nem megtanult szöveg, hanem az igéből személyesen megtapasztalt majd átélt valóság. Olvasom, hogy Jézus Szabadító, és látom az evangéliumokban, hogy sok embert megszabadított bűneiből, betegségéből, és ennek hatására magam is segítségül hívom. Talán olyan szokással bajlódom, ami tönkretette az életemet, a kapcsolataimat, függővé váltam, és senki sem tudott segíteni. A bibliai példákon felbuzdulva segítségért kiáltok, és megtapasztalom, hogy Ő megszabadít. Most már saját megtapasztalásból vallom Őt Krisztusnak. Nem elég csak Úrnak vallani, hanem ezt meg is kell élni.

Nem elég azonban felismerni, hogy Jézus a Krisztus, az is lényeg, hogyan látom, kinek gondolom Őt. Jézus elmondja, hogy az Ő útja nem emberi értelemben vett diadalút. Nem uralkodni fog, hanem szenvedni és meghalni. A Krisztus útja a kereszt útja. Sok szenvedés, halál, majd a feltámadás vár Rá. Személyes az Ő útja, amit gyakran a meg nem értés szenvedése fejez ki. Hányszor, mint épp most is, nem értik a tanítványai. Nem csak azok nem értik, akik időnként felkeresik és gyógyulni akarnak, hanem azok sem, akik nap mint nap Vele vannak. Hallják Őt, és látják tetteit, és mégsem ismerik fel, hogy Ő nem a rendszert akarja megváltoztatni. Ő követőket hív, akiknek a megváltozott élete fejt majd ki hatást. Jézus szenvedésével a bűnbocsánatot, Isten kegyelmét szerzi meg a számunkra. Feltámadásával pedig legyőzi az ember ellenségét, a halált.

Péter félrevonta Jézust, és megdorgálta: Ez nem történhet meg Vele. Péter elképzelésébe nem fér bele a szenvedés és a halál. Ez az ő problémája, meglátta, hogy Jézus a Krisztus, de ehhez a képhez a győztes fehér lovon bevonuló hadvezér és király képe társul. Ez igen, a Krisztus uralkodni fog, és kevésből sok kenyeret ad az embereknek. Jól tartja őket, lesz csoda és csodálkozás. Sikertörténet. De szenvedés és halál, az nem.

Péternek a váradalmait az eddigi élete során hallott információk formálták. Aszerint gondolkodott a Krisztusról, ahogyan a környezete. Még nem alakult át a gondolkodása. Mennyit hallott már Isten országáról, de saját elképzeléseit nem igazította hozzá. Mi az, ami meghatározza gondolkodásunkat? A környezet véleménye, az eddig tanultak, vagy amit az igéből olvasunk? Krisztus azt akarja, hogy az ige formálja át a gondolkodásunkat. Az élet minden dolgát Isten szava alapján tegyük mérlegre. Péter tipikusan olyan volt mint is vagyunk: én ezt így gondolom, és nem lehet másképp. Semmiképp nem akart engedni a saját elképzeléséből. Azt várta, hogy Jézus megdicséri, és egyetért vele. Ez nem történhet meg, mondja Péter, és hányszor mi sem fogadjuk el Isten akaratát. Szembemegyünk még Vele is, és azt mondjuk, én nem engedek. Azonban Ő azt akarja, lássuk meg, hogy mindig az Ő akarata a legjobb, és fogadjuk el örömmel.

Azt sem hagyhatjuk ki, hogy Péter végül is jót akart. Nem szerette volna, hogy Jézus szenvedjen és meghalljon. Védte Mestere életét. És ez jó. Átélt, hogy Jézus soha nem tett rosszat senkinek, nem tört a másik ember életére. Amikor rámutatott a helytelen dolgokra, azt is kényszerítés nélkül tette, és azért, hogy felismerjék, hogy rossz irányba haladnak. Miért ölnék meg azt, aki senkinek nem tett rosszat, sőt, szertejárt és jót tett mindenkivel, meggyógyította a betegeket, megszabadította a rabokat, megbocsátotta a bűnöket.

Péter azért tett mégis rosszat, mert nem Isten felől közelítette meg az eseményeket. Mert nem az a lényeg, mit akarok én, mi az, ami nekem jó, hanem mit akar Isten. És Isten nem egy ember kedvét keresi. Őt nem lehet kisajátítani. Ő minden ember javát keresi. Mindenkit meg akar menteni. Ezért hal meg Jézus a kereszten, hogy így minden ember számára lehetővé tegye az új életet.

Kemény szavakat mond neki az Úr: távozz tőlem, sátán. Nagyon kemény, de azt jelzi, hogy amikor Péter a kereszttől akarja távoltartani Jézust, azzal a sátán terveit egyengeti. Kereszt nélkül nincs megváltás, és ezt akarja a sátán. Minden jót és szépet kínál a földön, hogy ezáltal letakarja a keresztet. Úgy állítja be, hogy mi olyan nagyszerűek vagyunk, hogy nincs szükségünk a keresztre, Jézus áldozatára. Amikor Jézus akaratával ellentétes dolgokat akarok végbevinni, akkor a sátán érdekeit képviselem.

Mi a megoldás? Meg kell szabadulnunk emberi, még vallásos elképzeléseinktől is. Az a probléma, hogy gyakran a felekezetünk által megmondott dolgoknak teszünk kritikátlanul eleget, ahelyett, hogy megkérdeznénk, mi az Úr akarata. Azért kaptuk az igét, hogy annak higgyünk. Legyen állandó

kérdésünk: de mit mond az Írás? Ezekről a régi beidegződésektől kell megszabadulni, mert egyébként csalódnunk fogunk. Ha azt látjuk, hogy Jézus nem az elképzeléseink és váradalmaink szerint cselekszik, úgy járunk, mint a virágvasárnap hozsannázó tömeg. Királyként fogadták Jézust, nem értették meg a jeleket sem. A számár pedig pont azt üzenté, hogy Ő szelíden jön, vagyis nem hadvezéreként. Nem értették meg, amikor az első útja nem a trónszékre, hanem a templomba vezetett. Ő nem mások életét veszi el, hanem a sajátját adja oda megmentésünkért. Mivel ezt nem értették, nagypénteken inkább Barabbást választották. Ő beleillett az elképzelésükbe, az ő szabadon bocsátása a rómaiktól való megszabadulást ígerte. Jézus nem ígért ilyet. Ő a bűnösöket, a betegeket, a szegény, megtört életű embereket kereste és hívta. Ő azokkal kezd mindig új életet, akiket megrepedt nádszálként, füstölő mécsesként tartanak számon. Vagyis csökkent értékű embernek nyilvánítják, Jézus mindenki számára reményt hozott, Előtte nem csökkent értékű ember az ember, hanem ember. Jézus embert lát bennünk, és ezt az embert jött megtisztítani, helyreállítani, tanítvánnyá tenni. Mindez akkor mehet végbe, ha Isten szerint kezdünk el gondolkodni, ha mindig a biblikus Krisztusról teszünk bizonyosságot. Ne a világhoz, hanem Isten ígétéhez szabjuk magunkat!

Ámen!

Fohász: Urunk, Megváltó Úr Jézus Krisztus! Bocsáss meg, hogy mi is gyakran nem értünk Téged. Tiltakozunk, nem történhet ez meg. Tűzzel-vassal ragaszkodunk a magunk elképzeléseihez. Pedig mennyiszor megbántuk már, hogy olyan makacsul erősködünk, és nem hallgattunk Rád. Bálám számára megértette az üzenetet, de a gazdája nem. Erősködött, fenyegetőzött, mindenáron tovább akart menni, ott, ahol az Úr elébe állt. Mert nem ismerjük fel, hogy a Te akaratod jó, még akkor is, ha szenvedéssel van kikövezve. A szenvedés gyakran a Te munkádról beszél, mert akit szeretsz, azt megfenyíted. Elmondhatjuk, hogy szenvedéssel formálsz.

Áldunk és magasztalunk, mert mindez azt jelenti, hogy nem mondtál le rólunk. Nem csak megmentettél, hanem terved is van velünk. Egyre előrébb viszel minket a megszentelődésben. Úgy alakítasz bennünket, hogy tudjuk: a Te munkád és az életünket irányító szavad hiteles. Nemcsak beszéltél a szenvedésről, hanem a kereszten Életedet adtad értünk. A Te szenvedésedhez nincs fogható, hiszen ártatlanul, a mi vétkeinkért hordoztad a sebeket. Értem lettél fájdalomok férője. Uram, segíts, hogy mindig Rád tekintsek, és soha ne lázadjak akaratod ellen, hanem tudjam kimondani: igen, Uram!

Uram, Te azért jöttél, hogy megszabadíts minket a bűn és a halál hatalmából. Legyőzted a kereszten a sátánt is, ezért van bátorságunk Hozzád kiáltani. Könyörülj, Uram, a betegeken, a Te neved által van ma is gyógyulás. Hatalmasabb vagy Te minden emberi megoldásnál, és azoknál az élethelyzeteknél is, amikre mi nem találunk sehol megoldást. Vedd ki, Uram, a félelmet a szívekből, mert Te nem a félelem lelkét adtad nekünk, hanem a hitnek és a szeretetnek Lelkét. Mégis sokan félnek, és ez azt mutatja, hogy nem Te töltöd be teljesen az életüket. Uram, ismertesd magad ezekkel az emberekkel, adj szabadítást a szenvedélyektől megkötözötteknek, hogy a megszabadított életek is dicsőítsenek Téged. Tedd, Uram, az életünket a Te jelenléted helyszínévé. Hogy mindenki lássa, hogy Benned van oltalmunk, megmaradásunk. És ha a Te szárnyaid árnyékába rejtőzünk, nem férhet hozzánk közel a gonosz.

Magasztalunk, Urunk, hogy Velünk vagy, és segíts, hogy Veled maradjunk és Veled éljünk. Köszönjük az örök élet ajándékát, és add, hogy legyen üdvbizonyosságunk.

Ámen!